

Bilaga 1

”Varat och varan” av Kajsa Ekis Ekman

En bok som väckte stor uppmärksamhet hösten 2010 var Kajsa Ekis Ekmans bok ”Varat och varan”. Av flera recensenter höjdes boken till skyarna och t ex Aase Berg i Expressen skrev: *Ekis Ekman har lysande tajmning*¹, i Göteborgsposten påstod Cecilia Verdinelli att *Kajsa Ekis Ekmans debattbok Varat och varan drivs av ett disciplinerat ursinne över hur köpandet av människor legitimeras. Hon fångar skickligt falsk argumentation*² och i DN menade Maria Sveland att *[i] en tid där prostitutionsförespråkarna är både många och högljudda känns det som en ren välgärning att någon äntligen synar deras argumentering*³. Problemet är bara att dessa recensenter utifrån ett ”förutfattat resonerande”⁴ lägger allt kritiskt tänkande åt sidan och med hull och hår sväljer vad Ekman skriver. D v s en okritiskhet som idag är skrämmande karaktäristisk för nästan allt som skrivs och sägs i svenska medier rörande kontroversiella ämnen.

Emellertid handskas Ekman fullständigt ovetenskapligt med fakta, men hävdar ändå i en replik till Petra Östergren att hon minsann *visar hur de [prostitutionsliberalerna] förtiger erkända fakta som att kvinnor i prostitution har 40 gånger högre dödlighet än andra, att 71 procent har blivit utsatta för fysiskt våld under prostitutionen och att 89 procent vill sluta och skulle kunna göra så om de kunde*⁵. Men detta hennes påstående har i själva verket ingen som helst grund i verkligheten. I boken påstår hon visserligen att *[f]ör flickor och kvinnor i prostitution är (min emfasing) dödligheten 40 gånger högre än genomsnittet*⁶. Så hänvisar hon till Pornography and prostitution in Canada: report of the Special Committee on Pornography and Prostitution, Minister of Supply and Services Canada 1985. Vi ska alltså tro att denna rapport hävdar detta. Men går man till den rapporten visar det sig att vad Ekman bygger på är ett uttalande av en representant för staden Regina, under avsnittet ”Views from the public hearings”, som påstod att: *[d]e har varit och kommer förbli föremål för attacker av kunderna och deras hallickar. Nationella siffror visar att förekomsten av droganvändande och beroende är oerhört hög bland gatuprostituerade, så hög att mellan våldsamt död och drogöverdoser deras dödsfrekvens kan (min emfasing) vara fyrtio gånger högre än det nationella genomsnittet*⁷. Märkligt nog nämner Ekman inte efterföljande kommentar i samma rapport, av Calgary Status of Women Action Committee, Calgary, vilka bl a säger: *Genom att stigmatisera kvinnor som prostituerade, och genom att ge dem brottsregister genom ar-resteringar för prostitution, blir det ännu svårare för dem att komma ur det livet när de är redo*. Men å andra sidan, om hon nämnt det skulle det ju indirekt ha utpekats Ekman själv, och hennes stigmatiserande bok, som en av orsakerna till de prostituerades svårigheter.

Det finns alltså inget bärkraftigt vetenskapligt i påståendet om 40 gångers högre dödlighet från Ekmans sida alls, och det är enbart fenomenet att omtolka gatuprostituerade som representativa för alla prostituerade som kan få detta subjektiva uttalande att tala för prostituerade som grupp. Samma vurpa gör hon när hon strax därefter påstår att *samma studie visar att kvinnor i prostitution löper 18 gånger högre risk att bli mördade*. Men vad säger egentligen den av Ekman åberopade källan? Jo, för det första så gäller dess uttalande enbart gatuprostituerade, så tilläger författarna att *[u]ndersökningar indikerar också att prostituerade kvinnor upplever mer våld från kunder när de arbetar på gatan än i icke gatuomständigheter, och 84 procent av kända prostituerade mördade i Storbritannien på 90-talet arbetade på gatan*⁸. D v s att mindre än en femtedel av alla prostituerade utsattes för nästan nio av tio mord⁹! Brewer & medförfattare meddelar också att *[m]ed få undantag arbetade prostituerade mordoffer på gatan*. Och dessutom mördades en tredjedel av offren av serie-mördare¹⁰, vilka uteslutande rör sig bland gatuprostituerade.

En undersökning som verkligen understryker skillnaderna mellan inomhus- och gatuprostitution är Jeal &

1 <http://www.expressen.se/kultur/1.2137428/kajsa-ekis-ekman-varat-och-varan>.

2 <http://www.gp.se/kulturnoje/litteratur/1.447853-kajsa-ekis-ekman-varat-och-varan>.

3 <http://www.dn.se/dnbok/bokrecensioner/utan-offer-inga-forovare>.

4 Popper 1959.

5 <http://www.expressen.se/kultur/1.2188929/smutskastar-av-dolda-skal>.

6 Ekman 2010 s 78.

7 Pornography and prostitution in Canada s 350.

8 Potterat & medförfattare 2004 s 784.

9 Jämför t ex att Skarhed refererar Servicestyrelsen i Danmark, som uppskattar att inomhusprostitutionen var fyra gånger så hög som gatuprostitutionen, och det europeiska nätverket Tampep som i sin slutrapport uppskattar att 95 procent av sexarbetarna i Finland finns i inomhusprostitutionen (Skarhed 2010 s 150) och att de i Nederländerna uppskattas till 99 procent (Siegel s 8).

10 Brewer & medförfattare 2006 s 1107.

Salisbury, vilka jämförde sexarbetare som jobbade på massageinstitut respektive på gatan¹¹. Bland de resultat man kom fram till var, att när det gällde långvarig sjukdom hade 61 procent av den förstnämnda gruppen drabbats av sådan mot 100 procent av gatuarbetarna. Av de förra hade 72 procent erhållit behandling mot endast 41 procent av den senare gruppen. När det gällde psykiska problem (ångest/depression) hade fyra procent av de inomhusbaserade drabbats av sådana mot 68 procent av dem på gatan, och när det gällde problem med tunga droger eller alkohol hade sex procent av inomhusarbetarna sådana mot 100 procent av gatuarbetarna, d v s gigantiska skillnader. Även Seib¹² konstaterar, att sexarbetare i stort hade liknande mental hälsa som kvinnor från samhället generellt, även om illegala ”gatuarbetare” rapporterade större psykologiska svårigheter. Men Ekman vägrar att ta till sig sådana fakta eftersom hon verkar önska så starkt att alla prostituerade ska ha det som gatuarbetarna att hon vill få folk att tro att det är så. Och okunniga journalister och andra ”goda” individer sväljer betet fullständigt okritiskt!

Vidare är Ekmans påstående att 89 procent vill lämna prostitutionen helt baserat på Melissa Farley¹³ (bilaga 2) och har ingen bärighet i annan internationell forskning. Tvärtom visar t ex Jenkins forskning att 35,3 % av kvinnorna och lika många av männen hade inga planer på att sluta arbetet som eskort. Samma siffra gällde för kvinnorna då planerna var att sluta mellan en tidsperiod av 1-5 år¹⁴ och, för tredje världen, visar t ex en Kambodjansk studie att 90 procent av de prostituerade ser prostitutionen som *deras bästa tillgängliga arbetsmöjlighet*¹⁵. Dessutom tar Ekman ingen som helst ställning till orsakerna till varför kvinnor vill sluta i prostitutionen. Nick Mai’s undersökning av immigrerade sexarbetare slår t ex fast att *stigmatiseringen av sexarbete är huvudproblemet som de intervjuade upplevde medan de arbetade i sexindustrin och det påverkade negativt både deras privata och professionella liv*¹⁶. Pettersson & Tiby säger: *Svanström (2000:418) visade att kontrollen av kvinnor som antogs vara prostituerade skapade en tydligt marginaliserad grupp av ”offentliga” kvinnor i 1800-talets Stockholm. Denna studie visar att samma slags fenomen var närvarande i Sverige under 1900-talet. Vetenskapens uppgift måste vara att försöka undvika denna slags stigmatisering, åtminstone i dess egna beskrivningar*¹⁷. I The Act Regulating the Legal Situation of Prostitutes, som ju Ekman själv har läst, sägs: *Det blev tydligt att vägen till social säkerhet för närvarande inte så mycket är att finna i lönemässiga anställningsrelationer utan snarare genom att förbättra arbetsvillkor och framförallt att fortsätta att reducera stigmatiseringen* (min emfasing)¹⁸. Något som Ekman själv gör direkt tvärtemot, genom att enbart betrakta dem som är i prostitutionen som offer, enligt ideologin om ”könsnakt”!

Även när det gäller påståendet om att 71 procent av de ”prostituerade” skulle ha utsatts för fysiskt våld så håller inte Ekmans sk ”källa” måttet alls. Återigen lutar hon sig enbart mot Melissa Farley och återigen så rimmar den speciella sk ”forskningen” illa med annan, internationell forskning. Ine Vanweesenbeck skriver om detta i sin översyn: *Church, Henderson, Barnard & Hart (2001) har, till exempel, nyligen jämfört gatu- och andra sexarbetare i detta avseende, och de fann att gatuarbetare upplevde signifikant mer våld från deras kunder, särskilt fysiskt våld, än vad kvinnor som arbetade inomhus gjorde*¹⁹. I Jenkins undersökning är det 25 procent av eskorterna som uppger att de någon gång känt sig fysiskt hotade i arbetet²⁰. Seib skriver också i sin undersökning av sexarbetare i Queensland att *[v]åldet som rapporteras av illegala sexarbetare [d v s gatuprostituerade] är bekymmersamt och illegala sexarbetare har litet skydd. Över allt hade 52 procent av kvinnorna i denna grupp våldtagits eller spöats av en kund det senaste året jämfört med 12 procent av de privata arbetarna och bara tre procent av bordellarbetarna*²¹.

Ekman påstår också att den tyska utvärderingen av Prostitutionsakten skulle påstå att *många stannar kvar i prostitutionen trots att de för länge sedan har gått över gränsen för vad de mäktar med*²², men det påståendet existerar helt enkelt inte i denna utvärdering. Det är uppenbarligen ett fabulerande från Ekmans sida. Hon underlåter också att nämna, att utredarna anger att det kanske främsta skälet till att legaliseringen av prostitutionen inte blivit så lyckosam som det var tänkt är att olika delstater inte följer intentionerna och att [d]ebatten

11 Jeal & Salisbury 2007 s 877.

12 Seib 2007.

13 Farley & medförfattare 2003.

14 Jenkins 2009 s 4.

15 Shay & Kunthea 2009.

16 Mai 2007.

17 Pettersson & Tiby 2003 s 170.

18 The Act Regulating the Legal Situation of Prostitutes 2007 s 21.

19 Vanweesenbeck 2001 s 266.

20 Jenkins 2009 s 5.

21 Seib 2007.

22 Ekman 2010 s 80.

kring genomförandet av Prostitutionsakten och förbättrandet av situationen överskuggas av en kontroversiell och ofta känslomässigt laddad diskussion kring tvingad prostitution och trafficking av människor²³.

Även påståendet om att en kvinna om året mördas i Amsterdams skyltfönster, ofta i det angränsande rummet²⁴, är generande undermåligt underbyggt! Där hänvisas till journalisten Martin Klepke, vilken på debatt i Aftonbladet i juli 2010 framförde liknande underbyggda påståenden²⁵ – vilka jag skickade in en replik på²⁶ som naturligtvis inte togs in av den ”objektiva” debattredaktionen på Aftonbladet – som i den artikel som Ekman anger som ”källa”²⁷. Och vem är ”källan” som Klepke i sin tur anger? Jo en övertygad anti-prostitutionsaktivist som är journalist på den feministiska tidningen Opzij! Och intressant nog anger inte Klepke/Manschot alls att en prostituerad om året mördas i ”Amsterdams skyltfönster”, som Ekman påstår, utan istället att [u]nder tiden 1992 till 2005 mördades 57 prostituerade i landet. Ekman gör alltså om den ursprungliga angivna siffran för att passa sina egna syften på ett synnerligen ovederhäftigt sätt. Dessutom skulle en bild som den Manschot uppmålar **aldrig** hålla i en vetenskaplig undersökning, annat än i en som ville mäta olika ståndpunkter. Det är en högst subjektiv åsikt, inget annat! Så den av de svenska politiskt korrekta, men ack så uppenbart odugliga recensenterna i svensk press upphöjda **Kajsa Ekis Ekman lyckas inte prestera en enda vetenskapligt hållbar källa för alla sina, som hon själv benämner dem, ”erkända fakta”**. Maken till undermålig publikation har nog inte lämnat ett svenskt tryckeri på flera månader.

Ekman har också avsiktligt ljugit om personer och företeelser. Utan att blinka påstår hon t ex att Laura Agustín är anställd av lobbyorganisationen Network of Sex Work Projects²⁸. Om det skriver Agustín själv i sitt svar på Newsmill: *Om Kajsa Ekis Ekman i ”Varat och varan” inte avsiktligt ljugit om mig så är hennes forskningsförmåga sannerligen undermålig*²⁹. Hon tillägger också lite längre ner att det [a]tt plocka ut citat ur sin kontext är en standardtaktik hos skrupelfria korstågskämpar. Och exakt det gör korstågskämpen Kajsa Ekis Ekman, och därför finns det också anledning att faktiskt utgå från att hon avsiktligt ljuger. Särskilt som hon också kan beslås med osanningar rörande annat i texten.

Nära lögnen kommer hon också då hon ska behandla traffickingen. Då gör hon en återknytning till ”det vita slaveriet” i slutet av 1800-talet och början av 1900-talet³⁰ och skriver om det som om det vore ett existerande faktum. Men hon lutar sig inte mot någon historiker som källa, eftersom de i nästan total enighet kommit fram till att ”det vita slaveriet” knappast existerade i verkligheten³¹. Istället åberopar hon den lesbiska radikal-feministen och fundamentalistiska prostitutionsmotståndaren Sheila Jeffrys som källa, vilket väl ungefär kan jämföras med att åberopa ”Mein Kampf” för att styrka en antisemitisk ståndpunkt. Självklart påstår Ekman också att [m]ellan två och fyra miljoner människor beräknas av FN och ILO vara offer för trafficking för sexuella ändamål³². Något som vi ovan har sett inte har någonting som helst med verkligheten att göra! Men det är ju, i rättvisans namn, inte Ekmans fel att dessa fantasisiffror florerar. Men det är också symptomatiskt för hennes ”litteraturlista” att där är en total avsaknad av internationella undersökningar kring prostitution som motsäger Melissa Farley (eller Ekman själv) vilket emellertid det stora flertalet gör. Så recensenterna som höjde boken till skyarna är fullständigt ute och cyklar – vilket ju också bara är att vänta av politiskt korrekta, föga kompetenta skribenter i svensk press. Denna bok är varken ett skickligt fångande av falsk argumentation eller ett synande av prostitutionsförespråkarens argumentering. Den är en ren propagandaskrift som uteslutande vilar på ideologiskt förvrängt material, förvanskningar av källor och noga selekterat material för att styrka ett redan förutfattat ”vetande” – d v s **falsk** argumentation. Ingenting i boken landar i verkligheten när det gäller prostitutionen!

23 The Act Regulating the Legal Situation of Prostitutes 2007 s 41 ff.

24 Ekman 2010 s 79.

25 Klepke 2010.

26 Wase 2010.

27 Klepke 2007.

28 Ekman 2010 s 28.

29 Agustín 2010.

30 Ekman 2010 s 51.

31 Det är i stort sett bara Bristow (1982) som förfäktar att detta var ett verkligt problem.

32 Ekman 2010 s 51.